

Обійняти серцем

Двадцять три роки тому на посаду вихователя до Ясениницького навчально-реабілітаційного центру прийшла молодесенька випускниця Рівненського державного гуманітарного університету Оксана Ничипорук. Вона отримала диплом за спеціальністю «Дошкільне виховання. Психологія». Становлення фахівця, як правило, відбувається у перший рік роботи. Саме тоді людині стає зрозуміло, годиться вона, чи ні для професії, яку обрала.

– Перший рік роботи був дуже важким, – пригадує Оксана Ничипорук. – Адже у нас живуть і навчаються дітки із особливими потребами, які мають по декілька діагнозів і більшість з них приходять у заклад, не вміючи розмовляти. Цій дитячій біді ми можемо протиставити лише любов і терпіння обслуговуючого персоналу та педагогів. Працюючи тут, переконалася, що Біблію треба читати щодня, бо вона завжди дає мудрі поради у складних ситуаціях.

Ми розмовляємо у її кабінетику, де усе наповнене дитинством. Тут маленькі мешканці Ясениницького навчально-реабілітаційного центру вчать жити, граючись ляльками, із гудзиків роблять цілі композиції, ліплять із плейдо (особливий пластилін), малюють пальчиковими фарбами, вирізають фігурки з паперу, займаються квілінгом. Всього, чим тут розвивають малюків, – не перелічити. Тут є навіть чарівна скринька із «діамантами», де зберігаються прикраси для дівчаток, адже кожна із них – принцеса. Оксана Ничипорук говорить, що коли час від часу бачить сюжети по телебаченню про те, що вчитель у звичайній школі, як то кажуть, «зірвався», їй хочеться заборонити такій людині взагалі заходити до класу. «Якщо педагог зірвався, то це вже не педагог», – глибоко переконана вона. Жорстко, але справедливо.

Оксана Володимирівна – психолог вищої категорії. Як сказала заступник директора з навчально-виховної роботи центру Оксана Кудря, Ничипорук – одна з найкращих психологів у області і, не зважаючи на тринадцятилітній стаж роботи у цьому фаху, вона щоразу продовжує вдосконалюватися, навчатися.

– Вищий учбовий заклад дає лише базові знання, – говорить Оксана Володимирівна. – Якщо ти прагнеш професійного росту, мусиш вчитися постійно. Крім того, до мене за консультацією у кожній конкретній ситуації щоразу звертаються наші вчителі і вихователі, бо не завжди наші вихованці вписуються у навчальну програму. Й відповідь, як правильно вчинити, потрібна вже зараз. Саме тому для них готую спеціальні лекції, семінари.

На питання, на яких курсах і тренінгах вчилася, вона, посміхаючись вигортає цілу шухляду дипломів і свідоцтв.

Того дня до неї на заняття прийшли учениці четвертого класу – три милі дівчинки. Психолог запропонувала їм погратися з кінетичним піском. Скажу чесно, мені було цікаво спостерігати, як доросла людина вчить дітей гратися, розмовляти, спілкуватися між собою. Як легко і невимушено гасить конфлікт у зародку.

Заняття закінчилося, вихователь забрала дівчаток і розмова з психологом продовжується.

– Про внутрішній стан дитини можна судити із того, що і як вона малює, – говорить Оксана Володимирівна. – Якщо у малюнку домінує чорний колір – це свідчення, що дитина переживає якийсь негатив. А те, де розміщений малюнок на папері: внизу, у центрі чи вгорі, свідчить що зараз для неї важливе – минуле, сьогоднішній день чи вона витає у мріях. Найбільша для мене винагорода, коли діти не хочуть йти із заняття. До речі, найкращий спосіб заспокоїти дитину – це її без зайвих слів обійняти, щоб серце притулилося до серця.

Пані Оксана – людина дуже працьовита і наполеглива. Вдосконалюючись професійно, знаходить час і для душі. Енергію черпає від карпатських краєвидів, а тому щоразу під час відпустки знаходить кілька днів, щоб піднятися у гори і торкнутися небес. Вона любить вишивати бісером ікони, створила цілу галерею картин на мотиви художниці Гапчинської, виготовляє на прохання друзів сувеніри. Ви коли-небудь бачили троянду, зроблену із опалого кленового листа? А я бачила, і чесно скажу, що від справжньої не відрізниш! А ще вона все серце віддає квітам. Вони буяють у неї вдома на підвіконнях, а влітку, дивлячись на її подвір'я у Верхівську, можна подумати, що тут добряче попрацював столичний ландшафтний дизайнер. Але це – праця її роботящих рук. Тут буяють лаванда, «ротики», пахуча жимолость, плетучі троянди різних кольорів, півники, люпин, нарциси, клематиси та ін. А у травні тут – царство тюльпанів. Мешканці села називають її подвір'я Верхівською Голандією.

– Хочу побачити нічний Нью-Йорк, – відповіла Оксана Володимирівна, коли запитала про що вона мріє. І я повірила, що так воно і буде, адже ця людина знає, як втілювати мрії у життя.